

Tuy t b t đ u r i thì Ch H ng cũng v a b c đ n c a hàng bán hoa c a mình. Ch l y chìa khóa m c a, b c vào ti m, m đèn lên, s p đ t m i vi c đ chu n b cho m t ngày b n r n. Ch c m th y m t m i vô cùng. T i nay là l Giáng Sinh và ch bi t s có nhi u ng i đ n đ t hàng, mua hoa. Ch H ng không hi u t i sao ng i ta c đ i đ n gi chót m i đi mua s m, cũng không hi u t i sao ch đã quá m t m i mà cũng m c a hàng hôm nay. Ch không c n ki m thêm ti n vì su t năm buôn bán cũng khá r i. Nh ng hình nh ra bán hàng, và đ ng chăm sóc nh ng cành hoa giúp ch th y êm i trong lòng và cũng l p đ y nh ng ngày vô nghĩa trong cu c s ng. Ch H ng đang suy nghĩ nh th thì chi c radio nh trên bàn phát ra câu hát: “Giáng Sinh này con s v ...” (I’ll be home for Christmas). M y ch “tr v ,” làm ch H ng nghĩ đ n căn nhà đang . Nhà ch trang hoàng r t đ p, có th nói đó là căn nhà đ p nh t trong xóm, nh ng nhà đ p đ làm gì khi v ch ng ch không có con. Đ i s ng ch khá tho i mái: hai v ch ng có ti n trong nhà băng, có b n bè nhi u nên không cô đ n. Vì b n r n v i công vi c, v ch ng ch cũng ch ng có thì gi đ nghĩ xem mình có h nh phúc hay không. M i tháng anh ch ph i tr n nhà, n xe, và n c a chi c tàu m i mua. Ch H ng th dài, dù nghĩ đ n nét m t ch ng sung s ng khi đ c chi c áo vét đ t ti n ch đã mua làm quà Giáng Sinh cho anh năm nay, ch cũng ch ng th y vui chút nào. Còn quà anh mua cho ch thì có l là m t cái gì đó th t đ p, th t đ t ti n, nh ng ch cũng ch ng bu n nghĩ đ n. Ch cũng ch ng nh năm ngoái ch ng t ng mình cái gì và cũng ch ng nh l n chót hai v ch ng th t s tâm tình, trò chuy n v i nhau là lúc nào, nói nh th có nghĩa là lâu l m r i v ch ng ch ch ng có thì gi trò chuy n v i nhau. Nh nh ng đêm Giáng Sinh tr c, t i nay v ch ng ch cũng s đi ch i, đi d ti c m t n i sang tr ng... Đ i s ng đ y đ v t ch t nh ng th t là nhàm chán.

Ch H ng đang suy nghĩ miên man nh ng đ i u đó thì cái chuông nh trên c a báo hi u có khách vào. Đang chán n n, ch không bu n quay ra xem ng i khách đó là ai. Ng i khách lên ti ng chào, gi ng khàn khàn, có v đã l n tu i: “Chào cô!” Ch H ng quay l i thì th y đó là m t ông c tóc b c tr ng, v m t hi n lành. Ông ôm chi c mũ vào ng c nh cúi chào ch và nói: “Cô i, tôi mu n mua m t ít hoa cho v tôi.” Ch H ng nhìn v m t t i i sáng c a ông c khi nói hai ti ng “v tôi” và th m nghĩ: khi nh c đ n mình anh y có bao gi tr n quý nh th không nh. Ch đáp l i ông c: “Vâng, đ cháu tìm cho c m t ít hoa đ c bi t.” Cũng v i gi ng khàn khàn, ông c nói: “C m n cô,... nh ng không ph i hoa nào cũng đ c, tôi c n bông h ng Giáng Sinh thôi!” Ch H ng đáp: “Trong ti m cháu có nhi u bông h ng l m, th a c . Bông màu đ , màu h ng, màu vàng, đ màu h t!” Ng t l i ch , ông c nói: “C m n Cô, nh ng tôi không c n hoa h ng nhi u màu, tôi ch mu n hoa h ng Giáng Sinh, là lo i h ng tr ng nh tuy t đó, và xin cô bó chung v i m t ít c ng đuôi ch n r i c t thêm cái n đ vào.” Th y ông c có v ‘đôi h i’ h i nhi u, ch H ng nói: “C i, t i nay là Giáng Sinh r i, cháu s không tìm ra hoa h ng tr ng nh c mu n đâu.” C già không đ ý l i ch H ng, ti p t c nói: “V tôi yêu bông h ng màu tr ng l m. Bông h ng tr ng nh c bà nh đ n Chúa Hải Đ ng trong l Giáng Sinh, nh c đ n đ c thánh khi t c a Chúa. Đã lâu l m r i nhà tôi không đ c nhìn th y bông h ng tr ng. Và bây gi ...” Ch H ng nhìn ông c , th y ông cúi đ u xu ng r i ng ng m t lên nh v a th y m t đ i u gì t i i đ p. Ông c nói ti p: “Bây gi nhà tôi đang b nh n ng. Chúng tôi ph c v trong m t b nh xá i châu Phi su t h n ba m i năm nh ng r i nhà tôi b b nh Alzheimer’s nên ph i tr v n c. Bây gi chúng tôi s ng trong vi n d ng lão.” Nghe v y ch

Hồng nói: “Vớ y sao, tôi nghĩ p quá!” Ngồi i đàn ông nói ti p, không m t chút cay đ ng hay buồn phi n: “Chúng tôi s ng v i nhau trong m t cái phòng nh g n bên ch m y cô y tá làm vi c. Mỗi ngày chúng tôi ăn c m chung v i nhau và nh c l i nh ng k n i m đ p c a hai v ch ng. Thiên Chúa h u đ i chúng tôi nhi u l m.” Ch H ng không hi u t i sao ông c này có th nói nh ng l i t t đ p tr c m t hoàn c nh đau buồn nh th , nh ng ch ph i nh n là ông c nói v i lòng r t thành th t.

Hoa h ng tr ng cho đêm Giáng Sinh? Ch có th tìm cho ông c m t ti m khác nh ng ph i v t v l m. Ông c nói thêm: “Chúng tôi s m ng Giáng Sinh v i nhau trong căn phòng nh , ch có hai v ch ng chúng tôi thôi – Hoa h ng màu tr ng cho v tôi là món quà thích h p nh t.” Ch H ng li n nói: “Có th cháu s g i m t ti m hoa xa và b o h g i đ n đây.” Nói xong ch th y mình h a “h i b o,” vì ch có phép l m i tìm đ c hoa h ng tr ng t i nay và còn chi phí n a, dĩ nhiên là không r . Ch h i ông c: “C đ nh mua kho ng bao nhiêu ti n?” Ng i đàn ông đ t chi c mũ lên qu y tính ti n, l y trong túi ra m t cái ví đã b c màu, r i rút ra b n t gi y b c năm đô-la, nói v i gi ng hy v ng: “Tôi mong là ch t n ch ng này thôi.” Nhìn m y t gi y b c, ch H ng nói: “Cháu có th làm cho c m t bó h ng đ , c m trong m t chi c l đ p, đ c không?” Và ch th m nghĩ: M t bó h ng tr ng ít nh t cũng ph i ba m i lăm đ ng, ti n g i cũng ph i hai m i đ ng n a, nh t là n u mu n k p cho l t i nay, mà ch a ch c đã tìm đ c hoa h ng tr ng. Nghe ch H ng nói có th làm cho ông m t bình hoa h ng đ , ông c có v th t v ng, nói: “Tôi c mong là s tìm đ c m t ít h ng tr ng đ c bi t cho v tôi.” Th y v th t v ng trên nét m t c , ch H ng nói: “Thôi đ c, c đ cháu lo, cháu s c g ng tìm hoa h ng tr ng cho c.” Ch H ng cũng ng c nhiên không bi t sao ch dám h a nh v y. Quá m ng, ông c vói tay qua qu y hàng, n m l y tay ch H ng, nói: “C m n cô, xin Chúa ban ph c cho cô! Cô có th cho ng i mang đ n kho ng b n, năm gi chi u đ c không? Nhà tôi s ng c nhiên l m. Th t tôi không bi t nói sao đ c m n cô cho h t.” Ng i đàn ông vui m ng c m chi c mũ, đ i lên đ u v a đi ra phía c a v a nói v i l i, gi ng th t vui v: “Cô nh nhé, tên là Arnold Herriman, phòng s b y, chúc m ng Giáng Sinh cô, xin Chúa ban ph c cho cô!” Ch H ng th m nghĩ: M t ng i già y u, có v đang đau n ng, s ng trong nghèo nàn, đ i u gì đã giúp ông c vui nh v y? Sau khi bán hàng cho m t vài ng i khác, ch H ng g i đ n ti m bán hoa s m t thành ph khác. H b ng lòng đ cho ch m t ch c hoa h ng tr ng v i giá b n m i hai đô-la, 50 xu, nh ng ph i đ n 4 gi chi u h m i đ m đ n cho ch đ c. Ch H ng m ng, c m n ng i b n hàng, nh ng h i lo vì bi t r ng ch c chính ch ph i đi giao hoa cho ông c ch không th nh ai khác, nh ng ch c cũng không sao, ch ng ch vì b n g p m y ng i khách hàng ch c cũng s v tr . Hoa h ng tr ng ch H ng đ t mua đ c ng i ta đ a đ n đúng b n gi kém m i. Ch v i vàng c m hoa vào m t bình l n b ng b c, thêm vào ít lá xanh và nh ng cành hoa nh li ti màu tr ng r i th t m t dây n đ và v i vàng lên đ ng đ đ m hoa đ n cho ông c đ t mua sáng nay.

Khi đ n đúng khu v c mà ông c đã ch , ch H ng th y n i ông bà c ch ng x ng tí nào v i cái tên xinh đ p ng i ta đ t cho nó, và ch th m nghĩ: “Hai con ng i đã hy sinh c cu c đ i đ chăm sóc nh ng ng i b nh ho n . Phi châu xa xôi đáng đ c u đ i h n th này, trong tu i x chi u c a cu c đ i mình.” Ch đi thêm vào và tìm đ c căn phòng s b y. Th y ch

đến, ông cười vui mừng ra đón, vẫn trong bộ quần áo cũ, vẫn chỉ có cá vẹt đỏ như sáng nay. Bà bước vào phòng, chợt thấy bàn ghế gỗ ngả nghiêng, trên tường treo đầy những hình ảnh cũ và bóng cây, chong chóng. Đứng bên trên bàn có một tấm bóng như vệt hàng chữ: “Chúa Hài Đồng và tấm lòng trong tròng của Ngài,” đúng như câu ông cười nói với chong chóng sáng nay. Bà và ông gật đầu, đặt mũ và ngồi trên chiếc ghế bành. Da mặt bà cười trong sáng, đôi gò má đỏ hồng như đôi mắt xanh thì ngơ ngác. Ai đó đã bước lên mái tóc bạc trắng của bà cười một cái nhàu nhàu. Đôi mắt bà cười to khi nhìn thấy bó hoa, những chong chóng trong khoanh khấc bóng ngả tràn ngập một. Ông cười đến, ôm đôi vai gầy yếu của vợ, và nói: “Mình ơi, bông hồng Giáng Sinh, đừng biết cho mình đó!” Bà cười đưa tay ra nhận bó hoa, nói: “Đẹp quá, đẹp quá!” Nét mặt sáng hồng lên, bà cười sung sướng áp gò má nhăn nhoe vào má cánh hồng. Bóng bà quay nhìn chong chóng và hỏi: “Chào cô, tôi có quen cô không không?” Ông cười liền nói: “Đây là người bán tiếm hoa, cô làm bó hoa này cho mình đó!” Bà cười hỏi chong chóng: “Cô bán gì với chúng tôi một chút được không? Chúng tôi chăm sóc hết các bệnh nhân trong ngày hôm nay, rồi chúng tôi sẽ mời cô về nhà uống trà.” Chong chóng đáp: “Đúng thôi, cảm ơn anh chị những cháu phôi vệt.” Ông cười đến ôm vai vợ và nói: “Mình ơi, bệnh nhân vệt hết lâu rồi, mình đang ở nhà đây, tôi nay là ở Giáng Sinh.” Nghe những lời ông cười nói, chong chóng cười mừng, nghẹn ngào muộn khóc. Chong chóng thấy vậy, trong căn phòng như bé nghèo nàn này có một điều gì đó thật đẹp, thật cao thượng mà chong chóng không có một phần nào trong đó. Phải chăng điều cao đẹp đó là, vì sự thật sự sống cho người khác, ông bà cười không có gì cười, ngoài hai chong chóng và bó hồng Giáng Sinh, những ông bà cười có tất cả những gì quý nhứt trên đời. Bà cười rút một cành hồng trắng trong bó hoa xinh đẹp, đưa cho chong chóng và nói: “Xin tặng cô một bông hồng, cô nhận đi, tôi có nhu cầu quá.” Ông cười liền lấy cành hoa nhai tay vợ, đưa cho chong chóng và nói: “Vâng xin cô nhận giúp, cảm ơn cô đã vệt vệt đến kiếm cho chúng tôi bó hoa đẹp biết hôm nay. Cầu xin Thiên Chúa ban phúc cho cô.” Chong chóng thấy cảm động, chong chóng nói với ông bà cười rằng Chúa đã ban phúc cho chong chóng thật nhiều đêm nay. Trông cười, đem hoa Giáng Sinh đến cho ông bà cười đã khiến lòng chong chóng tràn ngập niềm vui, một niềm vui mà lâu lắm rồi chong chóng không có. Một phúc thật hai Chúa ban cho chong chóng là, trong đêm Giáng Sinh này chong chóng được ý nghĩa đích thực của Giáng Sinh, là điều chong chóng bao giờ biết.

### ***The Christmas Rose***

*By Lieutenant Colonel Marlene Chase*

*Minh Nguyễn chuyển ngữ*